

ΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΩΡΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

*Μητροπολιτικός Τερός Ναός
Εὐαγγελισμού τῆς Θεοτόκου Ἀθηνῶν
Τρίτη 15 Ὀκτωβρίου 2019*

Μακαριώτατε πάτερ καί δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι πατέρες,

Ἡ παροῦσα ὥρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ γιά μένα μιά ἀκόμη προσωπική πείρα τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Ἁγίου Θεοῦ στή ζωή μου καί μιά ἀκόμη ἐπιβεβαίωση ὅτι ὄντως «ή δύναμῖς (Του) ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται (Β' Κορ. 12, 9).

Ὁμολογῶ τίς σωτηριώδεις ἐπεμβάσεις τοῦ Κυρίου μας ἀπό τά παιδικά μου χρόνια μέχρι καί σήμερα, τίς ὁποῖες ἀποδίδω ὅλες, ὅχι στήν δική μου ἀξία, ἀλλά στήν δική Του πατρική συγκατάβαση καί στόν ἀνεξάντλητο πλοῦτο τῆς Χάριτός Του, τόν ὁποῖον ἀπλόχερα κληροδοτεῖ σέ ὅποιον ἀγωνίζεται νά ζεῖ μέσα στό Σῶμα Του, τήν Ἁγία Ἐκκλησία καί ἀπό αὐτή τή σχέση νά λαμβάνει δῶρα, χαρίσματα, τήν ἴδια τή ζωή.

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπό αὐτή τή σχέση μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία χάριτι Θεοῦ ὅλοι γεννηθήκαμε καί ἀνατρεφόμεστε κοινωνοῦντες ἀλλήλοις ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, ἡ ζωή μου ὅλη, ἀπό τά παιδικά μου χρόνια, ὑπῆρξε καί ὑπάρχει μιά διαρκῆς Πεντηκοστή, ἀφοῦ μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί πάντοτε σέ σχέση με τούς ἀδελφούς μου, πολλές φορές ἔζησα -ζήσαμε, κατ' ἀκρίβεια- τήν εὐλογία ἀπό τίς ἀστραπές καί τούς κεραυνούς τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: στίς Λειτουργίες καί στά Μυστήρια, πού κατὰ τήν τόσο συγκλονιστική ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα εἶναι «οἱ θύρες τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος», στίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, στήν ψαλτική, στίς συζητήσεις καί συναναστροφές, στή μελέτη, στά ποιμαντικά καθήκοντα καί στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, ἀλλά καί στίς στιγμές μέ τούς φίλους τίς τόσο πολύτιμες, στό γέλιο, στή χαρά, στό τραγούδι καί στό παιχνίδι, ὅπως καί στήν ἐπαφή μέ τή φυσική δημιουργία, ἀλλά καί στίς ὥρες τίς δύσκολες τοῦ πόνου καί τῆς ἀσθένειας, ἀκόμη καί στίς στιγμές τοῦ πλεονασμοῦ τῆς ἁμαρτίας -καί τῆς μοναξιᾶς καί ἀκοινωνησίας πού ἐκείνη προξενεῖ-, ὅπου, ὅμως, ὑπερπερισσεύει ἡ πάντοτε ἐπανορθωτική Χάρις τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 5, 20), σέ κάθε τι, μικρό ἢ μεγάλο, εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο, πού ἡ πρόνοια καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐπέτρεψε νά ζήσω.

Ὁμολογῶ ὅτι σ' αὐτά καί σέ πολλά περισσότερα πού δέν γίνεται ν' ἀναφερθοῦν τώρα, στά ἀπλά πράγματα τῆς καθημερινότητος, ἔζησα καί ζῶ τά ἀληθινά καί τά σπουδαῖα τῆς σχέσης μου μέ τό Θεό καί τούς

ἀδελφούς μου, ἔστω κι ἂν ἡ ἀδυναμία μου ἢ προσωπική μ' ἔκανε καί μέ κάνει πολλές φορές, νά χάνω τά ἀπλά καί νά καταγίνομαι μέ περιττές λεπτομέρειες, παραμένοντας ἐγκλωβισμένος στήν ψευδή αἴσθηση τῆς αὐτάρκειας καί στήν ἀπαίτηση γιά αὐτοζωή, ἀπό τά ὅποια, Χάριτι Θεοῦ, ὄχι ὁ ἑαυτός μου, ἀλλά ἡ ἀγάπη τῶν πατέρων καί ἀδελφῶν μου πολλές φορές μέ λύτρωσε καί μέ «ἐξήγαγε εἰς ἀναψυχήν» (Ψαλμ. 65, 11).

Ὅλα τά παραπάνω δεχθεῖτε τα, σᾶς παρακαλῶ, ὡς προέκταση τῆς Ὁμολογίας ἑνός ὑποψηφίου Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νά παραμένει πιστός, ἔστω κι ἂν ἁμαρτάνει, νά μὴν ἐγκαταλείπει τόν ἀγῶνα, ἔστω κι ἂν αἰσθάνεται ὅτι πολλές φορές οἱ δυνάμεις του τόν ἐγκαταλείπουν.

Μ' αὐτά τά βιώματα πορεύομαι σήμερα πρὸς τό Θυσιαστήριο, γιά νά μέ προχειρίσει ἡ Θεία Χάρις, διὰ τῶν τιμίων Χειρῶν Σας, Μακαριώτατε, καί τῶν περὶ Ὑμᾶς Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, στήν ἐπισκοπική διακονία.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Μακαριώτατε, διότι μέ πολλή πατρική ἀγάπη ἐπιβλέψατε στήν ἀναξιότητά μου καί μέ θεωρήσατε ἱκανό πολλῶν καί μεγάλων δωρεῶν στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Μέ πατρική ἀγάπη μέ καλέσατε στήν Ἱερά Σύνοδο, διορίζοντάς με ἀρχικά Γραμματέα στή Συνοδική Ἐπιτροπή Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, στή συνέχεια Γραμματέα – Πρακτικογράφου τοῦ ἱεροῦ Συνοδικοῦ σώματος καί κατόπιν ἀναθέτοντάς μου τήν πρωτεύουνη θέση τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέ ὅσα αὐτές οἱ διακονίες συνεπάγονται καλά καί ἀγαθά.

Ἡ ἀγάπη αὕτη, ὅμως, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ἐκδηλώθηκε στήν πρό ἡμερῶν συνελθοῦσα σεπτὴ Ἱεραρχία, ὅταν μέ προτεínaτε ὡς Βοηθό Ἐπίσκοπό Σας στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, ζητῶντας νά συμμεριστῶ, μαζί μέ τούς ἄλλους Βοηθούς Ἐπισκόπους Σας καί τόν σύλλογο του Πρεσβυτερίου, τήν ποιμαντική εὐθύνη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Αὕτη ἡ ἐμπιστοσύνη μέ τήν ὁποία μέ περιβάλλετε, καί γιά τήν ὁποία θά Σᾶς εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι συνεπάγεται τεράστια εὐθύνη γιατί εἶναι πολύ μεγάλη, καί γι' αὐτό ἀπό καρδίας Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐνῶ ταυτόχρονα Σᾶς διαβεβαιῶνω ὅτι θά ἀγωνιστῶ μέ ὅλες τίς δυνάμεις μου, κυρίως, ὅμως, στηριζόμενος στή Χάρη τοῦ Θεοῦ, νά παραμείνω πιστός καί φρόνιμος οἰκονόμος ἔναντι Ὑμῶν, τοῦ πατρός καί Ἀρχιεπισκόπου μου καί νά μὴ σταθῶ ἀχάριστος ἔναντι τῶν θείων Δωρεῶν, οἱ ὁποῖες δι' Ὑμῶν καί τῆς περὶ τήν Ὑμετέρα Μακαριότητα σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τελεσιουργοῦνται ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, στήν ἐλαχιστότητά μου.

Σᾶς διαβεβαιῶνω, ἀκόμη, ὅτι θά προσπαθήσω ὥστε, κατὰ τό δικό Σας πρότυπο, ἡ Ἀγία Τράπεζα καί τό Συνοδικό διακόνημα νά εὐρίσκονται σέ μία συνεχεῇ κατάστασι διαλόγου καί ἀντιδόσεως χαρισμάτων.

Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατί στήν πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου ἔδωσαν τό σύμφηφό τους καί μέ προσφέρουν σήμερα στό χορό τῶν Ἐπισκόπων, διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι θά παραμένω πιστός σέ κάθε τι πού μπορεῖ νά ὑπηρετήσῃ τόν συνοδικό θεσμό καί τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας.

Στρέφομαι μέ βαθύτατο σεβασμό πρὸς τό μαρτυρικό Φανάρι, τὴν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη μας κ. Βαρθολομαῖο, τόν Ὅποιον ἐκ καρδίας θερμότατα εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πολλαπλῶς ἐκδηλωθεῖσα πάλαι τε καί ἐπ' ἐσχάτων ἀγάπη Του πρὸς τὴν εὐτέλειά μου, κραταιά ἔνδειξη τῆς ὁποίας εἶναι καί ἡ σημερινή παρουσία τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ὑπογραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κ. Γρηγορίου.

Ἐνα «εὐχαριστῶ» εἶναι μικρό πρὸς τόν σεπτό Γέροντά μου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο. Μικρό ἀλλὰ καί τόσο οὐσιαστικό, ἐκφραστικό τῆς ἀγάπης τοῦ γιοῦ πρὸς τόν πατέρα του, πού τοῦ χάρισε καί τοῦ χαρίζει ἀγαθὰ, μά κυρίως ζωὴ καί περίσσειμα ζωῆς.

Αἰσθάνομαι, ὅμως, χρέος ὀφειλῆς νά ἀναφερθῶ ἰδιαίτερος καί σέ πρόσωπα Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι μέ εὐεργέτησαν πολυμερῶς καί πολυτρόπως, ἰδίως κατὰ τό διάστημα τῆς διακονίας μου στήν Ἱερὰ Σύνοδο, ὅποτε καί εἶχα τὴν εὐλογία τῆς συνεργασίας μαζί τους. Εὐχαριστῶ τόν πρύτανη τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας Μητροπολίτη Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, τόν Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονύσιο μέ τόν ὁποῖο συνδέθηκα μέ ἀκατάλυτους δεσμούς ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια καί πολλαπλῶς μέ εὐεργέτησε καί εὐεργετεῖ, τοὺς Μητροπολίτες Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Σύρου κ. Δωρόθεο, Μεσογαίας κ. Νικόλαο, Πατρῶν κ. Χρυσόστομο, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο, Τριφυλίας κ. Χρυσόστομο, Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρα, Περιστερίου κ. Κλήμη, Φθιώτιδος κ. Συμεών, Λαρίσης κ. Ἱερώνυμο, Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννη, Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελο, καθὼς καί τοὺς νεοχειροτονηθέντες πατέρες καί ἀδελφούς Καλαβρύτων κ. Ἱερώνυμο καί Λήμνου κ. Ἱερόθεο, ὅπως καί τόν Μητροπολίτη Ἀρκαλοχωρίου κ. Ἀνδρέα, Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί σεβαστό μου Καθηγητὴ στίς μεταπτυχιακές σπουδές στο Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, πού μέ συγκινεῖ πολὺ μέ τὴν σημερινή παρουσία του.

Μνημονεύω ἀξιοχρέως τόν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρὸ Χρυσόστομο τόν Α', ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδειξε πολλή ἀγάπη, μέ προχείρησε Ἀναγνώστη καί στό πρόσωπό του ἀντίκρισα πρώτη φορὰ Ἐπίσκοπο στή ζωὴ μου καί γι' αὐτό ὁ Τίμιος Σταυρός πού φέρω στό στήθος μου, ὅπως

καί τό ἱερό Ἐγκόλπιον, τό ὅποιο θά μοῦ φορέσετε στή Χειροτονία, Μακαριώτατε, τά ὅποια σ' Ἐκεῖνον ἀνήκουν, ἀποτελοῦν ξεχωριστή εὐλογία γιά μένα. Ἄς ἔχω τήν ἀγία εὐχή Του.

Ὅμοίως μνημονεύω, τόσο τόν Μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο, ὅσο τόν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης κυρό Παῦλο, τόν ὅποιο γνώρισα μικρό παιδάκι σέ δύσκολες οἰκογενειακές στιγμές, καθώς καί τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ἰωαννίνων κυρό Θεόκλητο, πού «μυστικῶ τῷ τρόπῳ» μέ οἰκοδόμησε πνευματικά, καί ἐξακολουθεῖ νά μέ οἰκοδομεῖ μέσα ἀπό τοὺς δικούς του ἀνθρώπους, ὄντας βέβαιος ὅτι ἀμφότεροι συγχαίρουν τούτη τήν ὥρα ἀπό τή ἀντίπερα ὁχθὴ τῆς ζωῆς, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς σεβαστοὺς πατέρες καί ἐκλεκτοὺς Συνοδικοὺς Γραμματεῖς ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ γιά τήν συναντίληψη, τήν ἀγάπη καί τήν πρόθυμη συνδιακονία μας στά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐπιτρέψτε μου νά εὐχηθῶ, ὥστε νά δώσει σύντομα ὁ Θεός κατὰ τήν καρδιά ἑνός ἐκάστου, ὅπως εὐχαριστῶ καί ὅλους τοὺς ἐργαζομένους σέ ὅλες τίς Συνοδικές Ὑπηρεσίες γιά τήν ἀψογή συνεργασία μας.

Τοὺς ἀδελφούς καί συλλειτουργοὺς Ἱερεῖς καί Διακόνους, τοὺς μοναχοὺς καί τίς μοναχές τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, Ἰσθιαίας καί Βορείων Σποράδων μέ πολλή συγκίνηση εὐχαριστῶ γιά τήν κοινὴ συνοδοιπορία καί ἀδελφосύνη στό πνευματικό γεώργιο τῆς κατὰ τόν Εὐριπον Ἐκκλησίας. Ἡ ὥρα δέν ἐπιτρέπει ἄλλες ξεχωριστές ἀναφορές, παρὰ μόνον στοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πατέρων, ἐκλεκτοὺς καί πολυσεβάστους ἀνταδελφούς Ἀρχιμ. Νικόδημο καί Ἀρχιμ. Νικηφόρο Εὐσταθίου, Πρωτοσύγκελλο καί Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο, ἀντιστοιχῶς, τοῦ Γερροντός μας κ. Χρυσοστόμου, μέ τοὺς ὁποίους μοιραστήκαμε κοινές ἀγωνίες, κοινούς προβληματισμούς καί κυρίως συνδεθήκαμε μέ δεσμούς διὰ βίου ἀγάπης. Ἰδιαίτερος ἡ εὐρύχωρη καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ μου π. Νικοδήμου ὑπῆρξε πολλές φορές γιά μένα «οἰκία, ἱμάτιον, τροφή»... ὅ,τι θέλησα καί ὅ,τι ζήτησα.

Γιά τήν μητέρα μου Παρασκευή ὅ,τι καί ἂν πῶ εἶναι λίγο. Κάνω τόν λόγο προσευχή καί δέομαι διὰ παντός γιά ἐκείνη, ὅπως καί γιά τόν ἀοίδιμο πατέρα μου Δημήτριο, ἀλλά καί γιά ὅλους τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς μου, ζῶντες καί κεκοιμημένους.

Μνημονεύω μέ αἰσθήματα εὐχαριστίας καί ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς δασκάλους καί Καθηγητές μου, οἱ ὅποιοι κατέβαλαν κόπους γιά μένα, ἐνῶ ταυτόχρονα εὐχαριστῶ καί τόν πιστό λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, πλησίον τῶν ὁποίων μαθήτευσα μέσα ἀπό τό μοῖρασμα τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου στό «κοινόν» τῆς ζωῆς καί γεύθηκα τήν εὐλογία τῆς ὠριμότητος, πού ἔρχεται μέσα ἀπό τήν κοινωνία καί τή σχέση.

Εἶναι κι ἄλλοι... καί λίγοι... καί πολλοί... κι ἀμέτρητοι... καθένας καί καθεμιά πού δέν μνημονεύω εἰς ἐπήκοον, ἀλλά μυστικῶς, σάν τά λόγια τῆς ἀγάπης πού πολλές φορές δέν λέγονται μέ τά χεῖλη, ἀλλά βλέπονται στά μάτια καί κρατιοῦνται στήν καρδιά καί γίνονται ἀναφορά εὐχαριστίας καί προσευχῆς ἐνώπιον Ἐκεῖνου πού ξέρει... γιατί μόνο Ἐκεῖνος ξέρει, ἀληθινά ἀγαπᾷ καί προσφέρει καί προσφέρεται γιά χάρη ὅλων...

Μακαριώτατε,

Ἀποκαλύπτομαι ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τῆς Χάριτος. Ὁ «ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς» ἐνός ἐκάστου Κύριος γνωρίζει καί βλέπει ποιός εἶμαι. Παρακαλῶ νά εὐχεσθε ὥστε, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Γοργοεπηκόου Θεοτόκου καί τῶν προστατῶν μου Ἀγίων, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Δαυῖδ τοῦ Γέροντος, Ἰακώβου τοῦ νέου καί Φιλοθέου τοῦ πρεσβυτέρου, νά δίδω πάντοτε θέσιν τῇ Θείᾳ Χάριτι καί νά παραμένω ἐν ἐργηγόρσει στήν ἀφοσίωση καί τῇ λατρεία τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί στήν διακονία τοῦ πιστοῦ λαοῦ Του.

«Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ»!

Δέσποτα ἅγιε εὐλόγησον!